

Hồi 9

Không hiểu lòng người nên mắc bẫy

Thương Bảo Chấn lắc đầu.

Thương Lão Thái nói :

-Hài tử ! Lão là đại cừu nhân của gia gia người đó.

Thương Bảo Chấn bị vỗ bất ngờ " ối " lên, một tiếng.

Mã Hành Không bất giác phát run. Lão nghe Thương Lão Thái nói tiếp :

-Mười năm trước, gia gia người động thủ với Mã Hành Không trên đường Cam Lương. Gia gia người anh hùng cái thế thì làm sao họ Mã đối thủ với y được ? Gia gia người chém hấn một đao, đánh hấn một chưởng thành trọng thương. Nhưng họ Mã cũng không phải hạng tầm thường. Gia gia người cũng bị nội thương trong cuộc tử võ đó. Y về đến nhà thương thế chưa bình phục thì kẻ đối đầu với chúng ta là Hồ Nhất Dao đêm khuya vào nhà sát hại gia gia người. Giả tử gia gia người không có chuyện động thủ với họ Mã thì môn Bát Quái Đao uy danh lừng lẫy giang hồ liệu Hồ Nhất Dao có hại nổi gia gia người không ?

Mụ nói mấy câu sau cùng thanh âm biến thành thê thảm, giọng nói ảm ờ lại càng ghê rợn.

Mã Hành Không một đời từng trải sóng to gió lớn mà bây giờ nghe mụ nói mấy câu này cũng không khỏi sợ run. Lão nghĩ thầm :

-Bản lãnh Hồ Nhất Dao khét tiếng giang hồ dù Thương Kiếm Minh chưa bị nội thương cũng khó lòng chống nổi. Mụ này thấy chồng bị thảm tử giận lây cả đến ta.

Lại nghe Thương Lão Thái nói :

-Ma đưa lối quỷ đem đường, lão này đẩy xe tiêu vào nhà ta. Thương Gia Bảo do tay gia gia người dựng lên thì khi nào để lũ chuột nhất lần đến cướp tiêu ? Nhưng người có biết ta lưu cha con họ Mã ở lại đây để tính chuyện gì không ?

Thương Bảo Chấn cất giọng run run đáp :

-Má má định báo thù cho gia gia hay sao ?

Thương Lão Thái lớn tiếng :

-Phải chăng người là đứa con bất hiếu ? Sao người lại đi yêu con nha đầu họ Mã?

Thương Bảo Chấn thấy mắt mẩu thân cơ hồ tóe lửa, lùi lại hai bước không dám nói gì.

Thương Lão Thái cười lạt nói :

-Hay lắm ! Mấy bữa nữa ta sẽ nhắc đến thân sự với họ Mã. So thân thế và phẩm mạo của người chắc lão quyết không từ chối.

Mụ nói mấy câu này thật ra ngoài sự tiên liệu của Mã Hành Không và Thương Bảo Chấn.

Mã Hành Không đứng ngoài thấy Thương Lão Thái nghiêng răng cắn hận khiến toàn thân râu tóc lão dựng đứng cả lên. Lão nghĩ thầm :

-Mụ già này dụng tâm thật là hiểm độc. Mụ giết ta không đủ tiết hận, lại còn muốn bắt khuê nữ của ta làm con dâu để hành hạ y sống không được, chết chẳng chết. May trời còn tựa đêm nay ta nghe lỏm được câu chuyện giữa hai mẹ con mụ. Không thì... không thì... Xuân Nhi thật là bạc mệnh.

Thương Bảo Chấn còn nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn, hoàn toàn không hiểu thâm ý của mẫu thân. Gã chỉ cảm thấy vừa vui vừa mừng lại vừa kinh ngạc, yên trí mẫu thân sẽ đứng tác chủ hôn sự cho mình. Trong mười phần có đến chín gã hoan hỉ và chỉ một phần kinh ngạc.

Mã Hành Không sợ mình còn đứng nghe nữa sẽ bị Thương Lão Thái phát giác. Lão ngưng thần đề khí rón rén bước đi. Lão trở về phòng lau mồ hôi trán.

Chợt nhớ tới chuyện lúc nãy, lão tự hỏi :

-Cái bóng đen bé nhỏ gầy nhom chạy ra sau núi là ai ?

Chiều hôm sau, Mã Hành Không mặc trường bào, khoác áo choàng sai Thương Bảo Chấn mời mẫu thân ra để thương lượng.

Thương Bảo Chấn hết lại vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tự hỏi :

-Chẳng lẽ mẫu thân đã nhắc tới hôn sự của ta với Mã lão sư ? Coi cách ăn mặc và thái độ của lão dường như không phải chuyện tầm thường.

Gã liền ra mời mẫu thân vào hậu sảnh. Chủ khách yên vị rồi gã ngồi xuống phía dưới hầu chuyện.

Thương Bảo Chấn hết ngó mẫu thân lại nhìn Mã Hành Không, trống ngực đập thình thình.

Bỗng nghe Mã lão tiêu đầu cất tiếng tạ ơn mối tình nghị được lưu làm tân khách mấy tháng.

Thương Lão Thái đáp lại bằng lời khiêm nhượng và mong lão đi vào chính đề nhưng ngôn ngữ giữa hai bên toàn lời khách sáo.

Sau một lúc chuyện phiếm, Mã Hành Không mới nói :

-Tiểu nữ là Xuân Hoa cũng đã lớn tuổi. Tại hạ muốn thương lượng với Thương Lão Thái một việc.

Trái tim Thương Bảo Chấn càng đập mạnh.

Thương Lão Thái rất lấy làm kỳ nghĩ bụng :

-Xưa nay chưa bao giờ nhà gái lại mở miệng cầu thân trước. Không hiểu lão này muốn nói gì ?

Mụ liền hỏi :

-Mã lão cứ nói tự nhiên. Chúng ta đã là chỗ người nhà tất phải câu nệ lễ số ?

Mã Hành Không đáp :

-Ngoài con nha đầu đó, tại hạ còn một tên đồ đệ. Gã thiên tư ngu muội, tính tình lỗ mắng. Nhưng tại hạ thu nạp gã tử thuở nhỏ nên coi gã như con mình. Thằng nhỏ này tương hợp với Xuân Nhi. Tại hạ muốn xin lão thái cho đôi trẻ đính ước thân sự tại quý trang.

Thương Bảo Chấn nghe tới câu sau cùng không nhịn được nữa liền đứng dậy.

Thương Lão Thái bụng bảo dạ :

-Lão này thật lợi hại ! Chắc là thằng con bất hiếu của ta đã lộ ra điều gì sơ hở. Ngoài mặt mù tỏ ra rất hân hoan, ngổ lời cung hỷ.

Mụ lại giục Thương Bảo Chấn :

-Hài nhi ! Mau chúc mừng Mã lão bá đi !

Thương Bảo Chấn đầu óc hoang mang, ngơ ngác, đi thẳng ra ngoài.

Mã Hành Không lại nói chuyện khách khí một hồi với Thương Lão Thái rồi mới về phòng. Lão gọi con gái và tên đồ đệ vào nói cho biết việc đính hôn của hai người.

Từ Tranh mừng rỡ không biết đến thế nào mà kể. Hấn há miệng ra cười không ngậm lại được nữa.

Mã Xuân Hoa hai má đỏ bừng quay đầu đi không lên tiếng. Mã Hành Không nói :

-Chúng ta ở đây làm lễ đính hôn trước. Còn việc thân nghinh thì để về nhà sẽ tính.

Lão biết con gái và đồ đệ chưa hiểu điều ngoắt ngoéo nên đêm qua lão tai nghe mắt thấy những gì đều không nhắc tới.

Mã Xuân Hoa là người xinh đẹp lại hoạt bát khác thường. Nàng ở Thương Gia bảo bảy tám tháng, cùng Thương Bảo Chấn hàng ngày gặp nhau khiến gã buộc dây tơ tình vào vị cô nương này. Gã vừa được mẫu thân ưng thuận hôn sự cho mình, ngờ đâu công việc không thành. Gã đang khấp khởi mừng thầm đột nhiên nghe Mã Hành Không nói mấy câu khác nào sét đánh bên tai.

Thương Bảo Chấn ngồi một mình trong phòng nhìn qua cửa sổ ra ngoài, bần thần ngó cây ngân hạnh trong sân, tựa hồ không tin những lời vừa nghe được từ miệng Mã Hành Không nói ra.

Thương Bảo Chấn như người mất hồn, chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Sau một tên gia đình vào phòng gọi :

-Thiếu gia ! Đến giờ luyện võ rồi ! Lão thái thái đang chờ thiếu gia đó.

Thương Bảo Chấn kinh hãi la lên :

-Hồng bét ! Ta u mê quên cả giờ luyện võ. Chắc là phải một phen trách mắng.

Gã tháo túi tiêu trên vách xuống rảo bước chạy ra luyện vũ trường, gã thấy Thương Lão Thái ngồi trên ghế. Vẻ mặt vẫn thản nhiên, mụ nói :

-Bữa nay luyện các huyết Nhâm Đốc ở sau lưng.

Mụ quay lại bảo tên gia đình :

-Các người cầm kiếm chạy đi.

Thương Bảo Chấn trong lòng buồn bã nghĩ thầm :

-Mã lão sư nói vậy mà sao má má không lộ vẻ gì ?

Ngày thường Thương Lão Thái dạy con rất nghiêm, lúc luyện võ lại càng khe khắt, hễ gã bất cẩn một chút liền bị đánh mắng.

Thương Bảo Chấn rút kim tiêu cầm tay, không dám nghĩ với nghĩ vẫn gì nữa, chú ý lắng nghe mẫu thân hô huyết.

Bỗng nghe Thương Lão Thái hô :

-Miêu Nhân Phượng ! Huyết Mệnh Môn ! Huyết Đào Hoa !

Thương Bảo Chấn tay phải cầm hai mũi phi tiêu phóng ra, trúng vào hai huyết đạo sau lưng hình người.

Thương Lão Thái lại hô :

-Hồ Nhất Dao ! Huyết Đại Truy ! Huyết Dương Quang !

Thương Bảo Chấn giơ tay trái lên, nhận rõ huyết đạo. Hai tiếng "chát chát" vang lên. Gã bắn trúng huyết đại Truy và huyết Dương Quang nhưng hơi trệch một chút.

Đột nhiên gã ngó thấy tấm một bài lại coi thì hiển nhiên ba chữ "Hồ Nhất Dao" đã bị người dùng lưỡi dao bén khoét đi, rồi lại dùng mũi dao nhọn khắc ba chữ "Thương Kiếm Minh" lệch lạc thay vào. Như vậy là hai mũi tiêu không bắn cừu nhân mà gã lại bắn trúng phụ thân mình.

Thương Bảo Chấn vừa nóng nảy vừa tức giận, xoay tay tát tên gia đình một cái làm rụng hai cái răng của hắn. Gã lại phóng chân đá một cước, tên gia đình ngã chúi xuống.

Thương Lão Thái quát lên :

-Dừng tay !

Mụ biết tên tráng đinh này ở trong bảo từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn, dĩ nhiên hẳn chẳng dám to gan như vậy. Đây nhất định là hành động của người ngoài.

Mụ động tâm nghĩ ngay tới ba người trong bọn thầy trò Mã Hành Không, liền bảo :

-Mời Mã lão sư tới đây nói chuyện.

Thương Bảo Chấn vốn là người tinh tế nhưng bữa nay gã bức mình vì hôn sự bất thành. Trong cơn thất ý rất lỗ mãng. Gã nghe mẫu thân bảo đi mời Mã Hành Không liền biết ngay mình đánh lầm người nhà vợ đỡ tên trang đinh dậy, an ủi hắn :

-Ta làm rồi ! Người đừng buồn.

Gã nhổ hai mũi kim tiêu trên kiếm gõ ra nhưng Thương Lão Thái cản lại nói :

-Hãy khoan ! Để cho bọn họ đắc ý một chút đã sao ?

Mụ quay lại sai trang dính vào lĩnh đường lấy thanh Tử Kim Bát Quái Dao.

Thầy trò Mã Hành Không ba người tới nơi thấy mọi người trong luyện võ sảnh đều vẻ mặt khác thường không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

-Mụ già này ghê gớm lắm ! Mới hơn một giờ mụ đã trở mặt rồi.

Lão chấp tay hỏi :

-Lão thái thái hô hoán tại hạ có điều chi dạy bảo ?

Thương Lão Thái cười nhạt nói :

-Tiên phụ đã qua đời. Dù ngày trước Mã lão sư có điều xích mích, tưởng cũng không nên đem người chết ra rửa hận.

Mã Hành Không ngơ ngác hỏi :

-Tại hạ ngu muội không hiểu, xin Thương Lão Thái minh thị cho.

Thương Lão Thái trở vào tấm mộc bài đáp :

-Mã lão sư là một hán tử tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, chắc không thềm làm những hành động đê hèn. Xin hỏi đây là chủ bút của lệnh ái hay của hiền đồ ?

Mụ vừa nói vừa dương cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang nhìn vào mặt mấy người ở Mã gia.

Mã Xuân Hoa chưa từng thấy mụ oai phong凛冽 như bữa nay, nàng rất lấy làm kinh sợ.

Mã Hành Không thấy trên mộc bài đã thay đổi nhân danh, trong lòng cực kỳ kinh hãi, ngoài miệng đồng dạ đáp :

-Tiểu nữ và tiểu đồ tuy ngu dốt nhưng quyết chẳng dám làm chuyện hồ đồ này.

Thương Lão Thái lớn tiếng hỏi :

-Theo nhận xét của mã lão sư thì đây là hành động của người trong Thương Gia Bảo hay sao ?

Mã Hành Không chợt nhớ tới bóng người nhỏ bé ồm nhất đêm qua liền đáp :

-E rằng có người lén vào trang. Đêm qua tại hạ...

Thương Lão Thái lớn tiếng ngắt lời :

-Chẳng lẽ chính tên cầu tặc Hồ Nhất Dao đến hý lộng quỷ thần ?

Mụ vừa nói dứt lời đột nhiên một người đứng vòng ngoài lên tiếng :

-Không dám kiếm người thật để động thủ mà viết tên họ vào biển để phóng tiêu là một hành động đê hèn, lén lút !

Thương Lão Thái ngồi trên ghế chưa nhìn thấy người nói câu này là ai nhưng nghe thanh âm lạnh lạnh, liền hỏi :

-Ai nói đó? Vào đây coi !

Bỗng thấy hai tên trang dính bị đẩy ra hai bên. Một gã thiếu niên ồm o vàng bủng tiến vào. Chính là Hồ Phi.

Diễn biến này khác nào một ngọn kỳ phong nổi lên đột ngột, khiến ai nấy đều rất đổi ngạc nhiên.

Thương Lão Thái lại nhẹ nhàng hạ thấp giọng xuống hỏi :

-A Phi ! Té ra là người ư ?

Hồ Phi đáp :

-Phải rồi ! Chính là tiểu tử. Mấy vị nhà Mã lão sư tuyệt không hay biết chi hết.

Thương Lão Thái lại hỏi :

-Người hành động thế này có ý gì ?

Hồ Phi đáp :

-Tiểu tử coi không thuận mắt. Đã là anh hùng hảo hán thì chẳng nên làm như thế vậy.

Thương Lão Thái gật đầu nói :

-Người nói đúng ! Hảo hài tử ! Người quả là người có khí phách. Lại đây cho ta coi kỹ xem nào.

Mụ nói rồi từ từ vươn tay ra.

Hồ Phi không ngờ mụ chẳng nổi giận, còn tỏ vẻ ôn nhu liền tiến gần lại.

Thương Lão Thái nhẹ nhàng cầm hai tay gã khẽ nói :

-Hảo hài tử !

Đột nhiên mụ xoay tay lại. Một tay nắm lấy huyết Hội Tông bên trái, một tay nắm lấy huyết Ngoại Quan bên phải gã.

Cử động của Thương Lão Thái thật nhanh như điện chớp. Hồ Phi chưa kịp phòng bị, lập tức toàn thân tê bại, không nhúc nhích được.

Kể về võ công của Hồ Phi thì hiện nay Thương Lão Thái khó mà bắt được gã.

Nhưng gã tuyệt không có một chút kinh nghiệm lâm địch, chẳng hiểu lòng người nham hiểm. Gã bị nắm hai cổ tay rồi bản lĩnh không sao phát huy được.

Thương Lão Thái sợ gã rầy rụa liền đá vào huyết Tiểu Yêu, đoạn sai trang đình lấy dây lôi tới cột tay gã treo lên giữa luyện võ sảnh.

Thương Bảo Chấn rút cây bì tiên quất liên hồi vào đầu óc Hồ Phi. Hồ Phi gậm miệng chịu đựng, tuyệt chẳng rên la cũng không năn nỉ.

Thương Bảo Chấn quát hỏi :

-Ai phái người tới đây làm gian tế ?

Gã hỏi liên hồi, mỗi câu lại đánh một roi. Một mặt gã sai trang đình đi coi giữ Bình A Tứ không để lão chạy thoát.

Thương Bảo Chấn căm hận nhiều nỗi, bao nhiêu phần uất trút hết lên người Hồ Phi.

Mã Xuân Hoa và Từ Tranh thấy Hồ Phi toàn thân đầy máu tươi trong lòng không nở, đã mấy lần toan mở miệng khuyên can nhưng Mã Hành Không đưa mắt ra hiệu, hai người không dám nói nữa.

Thương Bảo Chấn đánh đủ ba trăm roi. Gã nhận thấy nếu còn đánh nữa tất phải chết người, không hỏi ra được ai đã sai khiến, mới quăng roi đi quát mắng :

-Tên tiểu tặc kia ! Phải chăng gian tặc Hồ Nhất Dao phái người tới đây ?

Hồ Phỉ đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách. Người gã thành một người máu mà vẫn còn cười được, lại cười một cách rất khoan khoái chứ không gượng gạo, giả vờ khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Thương Bảo Chấn lại lượm roi đánh nữa.

Mã Xuân Hoa không nhịn được, lớn tiếng la :

-Đừng đánh người ta nữa !

Thương Bảo Chấn đã giơ bì tiên lên, nghe Mã Xuân Hoa hô hoán liền liếc mắt nhìn nàng rồi từ từ buông roi xuống.

Hồ Phỉ mỗi lần bị roi quất xuống là một lần tự hận mình ngu xuẩn không biết đề phòng để lọt vào tay địch thủ. Trận đòn này là một bài học khôn, biết cảnh giác cho cả đời gã.

Hiện giờ toàn thân gã thịt nát máu rơi, đau đớn cơ hồ ngất xỉu. Bỗng gã nghe tiếng Mã Xuân Hoa thốt lên lời " đừng đánh người ta nữa " liền mở mắt ra nhìn thì thấy nét mặt của nàng đầy vẻ đồng tình thương xót, gã rất cảm kích trong lòng.

Thương Lão Thái thấy con trai mình bị nữ sắc làm cho mê muội, mụ tức giận vô cùng nhưng chỉ khẽ " khịt " mũi một tiếng chứ không nói gì.

Mã Hành Không lên tiếng :

-Thương Lão Thái ! Xin lão thái tra khảo cho ra gốc ngọn.

Lão quay lại bảo Mã Xuân Hoa và Từ Tranh :

-Chúng ta hãy lui ra.

Đoạn lão nhìn Thương Lão Thái chấp tay thi lễ rồi đưa con gái và đồ đệ ra khỏi luyện võ sảnh.

Mã Xuân Hoa ai oán phụ thân hỏi :

-Gia gia ! Gã bị đánh thảm bại như vậy mà sao gia gia lại không giải cứu còn dặn người ta tra khảo nữa ?

Mã Hành Không thở dài đáp :

-Người giang hồ tâm địa hiểm ác khôn lường. Người còn nhỏ tuổi đã biết gì mà nói ?

Lão nói thế là phải. Mã Xuân Hoa thực chưa hiểu đời. Tối hôm ấy, nàng nghĩ tới Hồ Phỉ máu me đầm đìa, trong lòng rất bịn rịn. Nửa đêm, nàng thức giấc rồi trần trọc, không ngủ được nữa liền rón rén bò dậy, lấy gói thuốc dấu trong túi, tiến về phía luyện võ sảnh.

Nàng đi tới hành lang thấy một bóng người đang bước lui rồi lại bước tới, phát ra những tiếng thở dài não ruột. Chính là Thương Bảo Chấn.

Thương Bảo Chấn ngó thấy Mã Xuân Hoa liền dừng bước lại khẽ hỏi :

-Mã cô nương ! Cô nương đấy ư ?

Mã Xuân Hoa đáp :

-Phải rồi ! Sao thiếu gia còn chưa đi ngủ ?

Thương Bảo Chấn hỏi lại :

-Bữa nay tại hạ gặp nhiều chuyện quá, làm sao mà ngủ nổi ? Còn cô nương, sao cô cũng không ngủ ?

Mã Xuân Hoa đáp :

-Tiểu muội cũng như thiếu gia vì bận tâm về câu chuyện bữa nay, trong lòng khó chịu quá.

Nàng nói câu chuyện bữa nay là trở vào việc Hồ Phỉ bị đánh nhưng Thương Bảo Chấn lại cho là việc chung thân của nàng hứa gả cho người khác. Khi gã nghe nàng nói trong lòng khó chịu, bất giác người gã run lên, tự nhủ :

-Quả nhiên nàng có tình ý với ta nay bị hứa gả cho tên ngu xuẩn họ Từ, thì ra nàng bị phụ thân bức bách mà không sao được.

Gã liền đánh bạo tiến lại gần một bước, cất giọng ôn nhu gọi :

-Mã cô nương !

Mã Xuân Hoa nói :

-Này Thương thiếu gia ! Tiện thiếp muốn cầu thiếu gia một việc.

Thương Bảo Chấn đáp :

-Hà tất cô nương phải cầu với cạnh ? Cô nương muốn tại hạ làm việc gì là tại hạ cũng làm liền. Dù cô nương muốn tại hạ phải chết ngay đương trường để móc tim ra coi cũng được.

Mấy câu này chứng tỏ mối tình rất tha thiết. Thực ra gã muốn nói lên từ lâu mà chưa dám mở miệng. Bữa nay gã thấy hảo sự đã thành ảo mộng, lại gặp Mã Xuân Hoa vào lúc nửa đêm, gã không nhẫn nại được nữa mới thốt ra.

Mã Xuân Hoa nghe gã nói vậy không khỏi ngạc nhiên. Ngày thường nàng thấy gã ôn nhu văn nhã, chỉ cho là gã là một công tử đại gia, vốn dĩ tính tình như vậy, nàng thực không hay gã lại ôm ấp mối tình sâu xa đến thế.

Nàng ngơ ngác một chút rồi cười hỏi :

-Tiện thiếp muốn thiếu gia chết làm chi ?

Thương Bảo Chấn nhón nhác nhìn quanh, chỉ sợ đứng đây lâu có người ngó thấy, liền hạ thấp giọng xuống nói :

-Nơi đây không tiện trò chuyện. Chúng ta ra ngoài kia.

Mã Xuân Hoa gật đầu. Hai người vượt tường ra ngoài.

Thương Bảo Chấn cầm tay Mã Xuân Hoa chạy đến ngòi dưới gốc cây hòe lớn. Mã Xuân Hoa khẽ rút tay về hỏi :

-Thương thiếu gia ! Phải chăng thiếu gia nhận lời tiện thiếp rồi ?

Thương Bảo Chấn lại thò tay ra nắm lấy tay nàng đáp :

-Cô nương muốn thế nào là được thế, hà tất phải hỏi tại hạ.

Mã Xuân Hoa lại rút tay về nói :

-Tiện thiếp xin thiếu gia thả Hồ Phỉ ra, đừng làm khó dễ gì gã nữa.

Lúc này trên ngọn cây động đậy nhưng cả hai người đều không để ý nên chưa phát giác.

Trước khi Mã Xuân Hoa nói rõ câu này, Thương Bảo Chấn nghĩ tới mối tư tình giữa Điền Quy Nông và Miêu phu nhân, gã tràn trề hy vọng. Gã chỉ mong nàng cầu mình theo nàng đi trốn, ngờ đâu nàng lại yêu cầu buông tha tên tiểu tặc kia.

Gã thất vọng vô cùng, mặt buồn rười rượi không nói năng gì nữa.

Mã Xuân Hoa hỏi :

-Sao ! Thiếu gia không chịu ư ?

Thương Bảo Chấn đáp :

-Cô nương đã muốn vậy, tại hạ dĩ nhiên phải nghe theo, dù bị má má đánh cũng đành cam chịu.

Mã Xuân Hoa cả mừng nói :

-Cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia.

Nàng đứng dậy nói tiếp :

-VẬY CHÚNG TA ĐI THA GÃ QUÁCH.

Thương Bảo Chấn năn nỉ :

-Cô nương hãy ngồi đây một chút đã.

Mã Xuân Hoa cảm thấy gã đã nghe lời thả người, không tiện làm phật ý liền ngồi xuống.

oOo